

'PARIJS-DAKAR'-TYCOON GAAT ARM BINNEN-MONGOLIË OP KAART ZETTEN

door ROB HAMMINK

Met een barrel door CHINA

Het zal misschien nog een decennium duren, maar China koerst met onnavolgbare snelheid af op de status van leidende wereldmacht, die niet meer lijdt. Het Rode Boekje van roerganger Mao is ondertussen bij de lokale Slegte te vinden en de overheid

probeert het rijke westen te imiteren. In de vaart der volkeren horen daar ook rally's (lokaal uitgesproken als lally's) bij. De tycoon van Paris-Dakar, de Fransoos Hubert Auriol, reisde naar

China om zo'n 'lally' te organiseren in Binnen-Mongolië. De eerste stappen werden afgelopen week in het gigantische land gezet. De Telegraaf was er exclusief bij.

Motorfanaat Eric Verhoef met onze verslaggever in kreupele wagen aan kop van nieuwe rally

HULUNBEIER (China), zaterdag De motorkap is afgescheurd en zit al dagen met een dubieus ijzerdraadje vast. De versnellingsbak heeft veel weg van een bak yoghurt en de richtingaanwijzers zijn er afgevallen, maar niemand weet wanneer. Kortom: de auto lijkt op een hondenhok waar kilo's degelijke Chinese klei vanaf druipen. Tot overmaat van ramp heeft vandaag de motor de geest gegeven. Niet meer aan de praat te krijgen.

Ons uitzicht geeft niet veel reden tot hoop: alle 360 graden leveren het beeld van een vlak oneindig grasveld op. Het was vijf dagen zonnig, maar tijdens een crash is het natuurlijk koud, het regent en we zijn nat tot de laatste draad van de boxershorts. In zo'n geval, waar je de gehele communistische partij vervloekt, biedt droge Brabantse humor uitkomst. „Zo, die kan bij de Speurders. Te koop: leuke terreinwagen, altijd binnengestaan, van oud vrouwtje en weinig op de teller.“ Dat laatste klopt overigens, want sinds ons vertrek vanuit Hailaer is die teller blijven staan op 33.278 km. Heel onhandig als je een rally moet rijden volgens de wetmatigheid van 'pijlte-bolletje'.

Eric Verhoef raakt blijkbaar niet snel overstuur in dit soort situaties. Dat is nogal handig als je nationaal erkend rallyrijder der Lage Landen bent met

elf Dakars op je naam. Hij reed er zeven helemaal uit. Rijk voor een tegeltje was zijn beste uitspraak eergisteren, toen ik als een - nu we toch in de buurt zijn - Mongool door het landschap stuitte: „Rustig rijk. Bewijzen doe de ge maar in de slaapkamer.“ Eindelijk een stipje aan de horizon. Een verlossende auto neemt ons mee naar de finish.

Twee weken geleden: de 38-jarige man uit Veldhoven belt naar de redactie. Opgetogen klinkt het in onvervalst Brabants: „Gij doet toch iets met avonturen. Di is keigaaf man. Een rally in China! Nog nooit vertoond. Doe de mij mee? Ik mag een co-piloot/navigator uitnodigen.“

De motorfanaat was op zijn beurt weer uitgenodigd door 'Monsieur 1 Afrique', ook bekend als Hubert Auriol, die, om verzoek van de Chinese autoriteiten, een rally in hun provin-

cie Binnen-Mongolië in elkaar mocht zetten voor een zeer select aantal Europese rallyrijders. Onderliggende en nooit uitgesproken gedachte van de Chinezen is natuurlijk om Binnen-Mongolië op de kaart te zetten voor rijke westerse investeerders. Want wees eindelijk: welke sterveling weet waar Binnen-Mongolië ligt?

Auriol, de man die na eigen successen tijdens de fameuze rally Paris-Dakar het estafettestokje als organisator van dit evenement overnam in 1994, zag direct een geweldige uitdaging. „Ik was geïnsponeerd door de grootsheid en diversiteit van het landschap. Tel daarbij de geweldige gastvrijheid van de lokale bevolking op en ik zag de haalbaarheid voor Green Raid. Geen echte harde rally, wel een sportieve proeve voor alle mensen die met een 4x4-aan-

Prachtig decor met uitgestrekte steppen en grillige bossen

gedreven auto nieuwe horizons willen ontdekken. En juist dat biedt geheimzinnig China natuurlijk als geen ander land. De deuren stonden op een kier en zijn door dit initiatief nu echt geopend.“

Het aangewezen terrein, in dit 1,3 miljard zielen tellende land, werd de provincie Binnen-Mongolië, dat ingesloten ligt tussen Siberië en het oostelijk deel van de Gobi-woestijn, om precies te zijn in het meest noordelijke district Hulunbei-

er, een gebied zo groot als Frankrijk, maar slechts bevolkt door acht miljoen mensen. Een prachtig decor dat met zijn uitgestrekte steppen, grillige bossen en hoge plateaus met grasland iedere verbazing overstijgt, zo werd het onontdekte rijk voorgesteld.

Na een vermoeiende tocht vanuit alle delen van Europa komt het illustere rallygezelschap aan in Peking, het huidige Beijing. Van daaruit met een binnenlandse vlucht naar

de hoofdstad Hailaer, waar de Moeder aller avonturen zal beginnen. Kleine deceptie is het niveau van de afgeleverde auto's, of liever de afgeerde vierwielers, waarmee we vijf dagen, vaak off road, door het land zullen crossen. „Terwijl er toch echt prachtige Landrovers waren beloofd. Goed dat we deze trip, waarvoor deelnemers zich pas volgend jaar kunnen inschrijven, hebben georganiseerd“, aldus Auriol.

„Het communicatieprobleem blijft, maar de kinderziektes hebben we in kaart gebracht en kunnen we nu wegwerken. Voordat we dit product samen met de Chinezen in de markt zetten, moet er nog wat water door de Amur (hoofdrivier in Binnen-Mongolië - RH).“

Het lot wil dat Eric Verhoef en ik, via een ondemocratisch principe, auto nummer 009 krijgen van een invalide kameel. Hiermee moet dagelijks meer dan 500 kilometer door ruig en stoffig landschap worden gestuurd, maar de schoonheid

ervan maakt veel goed. In iedere stad waar we aankomen staan rijen mensen langs de kant opgesteld. Kinderen zwaaien met vlaggetjes tegen een achtergrond van hoekige architectuur, die letterlijk uit de grond wordt gestampt. Nieuwe tijden komen. Overal militairen en politie om de Europese gasten het gevoel van veiligheid te geven.

Oude tijden leven alleen verder op het platteland, waar dorpen slechts door een dunne elektriciteitsdraad aan elkaar worden geregen. Uitgestrooid over het landschap rennen wilde paarden en af en toe schrikt een koe op als we rakelings langsrijden. In de reeks droge opmerkingen is „dat wordt een uier vol zure melk“ toch weer een toppertje van Verhoef. Boeren op stokoude tractoren rijden buitenproportionele balen hooi naar hun stallen. De streek maakt zich op voor de winter, die hier de mensheid mangelt met temperaturen van 30 graden onder nul. Dorpelingen boden hun simpele onderdak en uitgebreide eten aan. Huiden als perkament, waarop het zware boerenleven is af te lezen. Overal waar we kwamen waren er ceremonies, ceremonies

en als grote verrassing ceremonies.

Terwijl we vijf dagen lang door Binnen-Mongolië stuiten, krijgt onze nationale motorbikkel naast me een duidelijk gezicht. „Toen ik vijf jaar was, gaf ons pap me een zelfgemaakte crosser. Zo is het allemaal begonnen“, zegt Verhoef terwijl hij zich door de stofwolken van onze voorgangers heen worstelt. „Dakar is dan natuurlijk het hoogste doel dat je kunt bereiken als endurorijder, dus schreef ik me in 1988 als motorrijder in, als jongste deelnemer ooit. Er is in dat jaar en de jaren daarna tijdens Dakar veel misgegaan, teveel mensen zijn overleden en ik heb mijn ambities bijgesteld. Een bijkomend probleem was ook dat in Nederland de sponsors niet echt warmlopen voor Dakar.“ Lachend: „Het bleef dus sudderen tot 1997. Toen begon het virus weer op te spelen. Ik moest en ik zou weer gaan. Iedereen raadt het me af. Minimaal gesponsord stond ik dat jaar aan de start met een reserveonderbroek, een tandenborstel en een zwaardere hypotheek op mijn huis. Daarna heb ik geen jaar overgeslagen.“

Nu hij onze 009 dwars door een wei stuurt: „Het verschil tussen een motor en een auto is groot. Je ervaart op een motor alles directer. Bovendien ben je zelf de kreukelzone.“ Met een bijna fataal ongeluk in, Dahkla (Egypte) weet Verhoef waar hij het over heeft. „Dit avontuur van Hubert is geweldig en is nog nooit vertoond in rallyland. Ik zie wel potentie in deze kant van de wereld, want waar heb je nog zoveel ruimte? In Nederland zouden er voor de start al vijf actiegroepen achter het prikkeldraad van zo'n wei staan. Dit is een prima manier om wat plezier in de Chinese brouwerij te brengen. En daar gaat toch om in dit leven? Nie dan?“

De charmante Wei Ching, tot haar 18e opgegroeid in Shanghai, maar daarna richting Zwitserland vertrokken, ziet het allemaal een tikje genuanceerder. Ze zit als een spin in het web van de kersverse Raid. „Ik heb het zelf allemaal in werking gezet, na het verzoek van de Chinese overheid. Toch blijf ik zitten met een dubbelzinnig gevoel. Het is mijn land. De mensen hier zijn zo puur en vriendelijk, ze geven niet om geld. Ze geven omdat ze willen geven. Hoe zal dat zijn als hier de rally volgend jaar komt? En het jaar daarop en het jaar daarop... Toch ben ik blij dat je bent gekomen om Binnen-Mongolië, dit vergeten en arme gebied met zoveel potentie en grondstoffen, op de wereldkaart te zetten. China en haar jeugd moeten verder en geld speelt daarbij belangrijke een rol. Helaas.“

■ Het rally-circus wordt met traditie neel vertoont ont-haald.

■ Van ceremonie naar ceremonie...

■ Boeren op stokoude tractoren buren buitensproportionele balen hooi.

OP NON-ACTIEF DOOR HEILIGE KOE

Verbannen zuster Leontia smeekt al 36 jaar om eerherstel

door BART OLMER

AMERSFOORT, zaterdag Maar liefst 36 jaar lang smeekte ze in stapels brieven om terug te mogen keren naar haar kloosterorde, de verbannen zuster Leontia de Groot uit het Friese dorpje Wier. Een idioot conflict over het gebruik van de kloosterauto was destijds reden om haar te verstoten. Nu eist de 75-jarige zuster, die haar levenseinde voelt naderen, in kort geding tegen kardinaal Simonis, aartsbisdom Utrecht en de moeder-overste dat ze weer mag intreden bij de congregatie Zusters van Sint-Jozef in Amersfoort.

Ze draagt nog steeds haar kruis en zegeling, maar ze wil weer haar geliefde habijt aantrekken. Zuster Leontia de Groot trad in 1956 in bij de congregatie en legde, na een proefperiode, haar eeuwige gelofte af aan God om haar leven in dienst te stellen van de Here. „Van kinds af aan wist ze: 'Ik wil non worden',“ vertelt advocate mr. Ludith Haarsma uit Paterswolde.

Haarsma: „Ze was destijds de enige non met rijbewijs. Haar bijzondere positie als kloosterchauffeuse leidde tot kinnestoten onder de andere nonnen. Na veertien jaar non te zijn geweest werd ze uit de orde gezet, zogenaamd omdat ze te vaak op stap was met de auto van het klooster.“

Het besluit de zuster uit de orde te stoten werd op 16 januari 1970 ondertekend door wijlen kardinaal Alfrink. Zuster Leontia werd zonder pardon teruggestuurd naar haar moeder, waar de ex-non voor de rest van haar leven bleef. „Direct is ze brieven gaan schrijven en heeft ze letterlijk gesmeekt om

terug te mogen keren“, aldus de advocate.

Zuster Leontia bleef de afgelopen 36 jaar als non leven. „Ze heeft vastgehouden aan haar gelofte. Die was namelijk niet gedaan aan moeder-overste, die haar de deur wees, aan tegen God. Die verbreek je niet. Ze voelt dat haar gezondheid haar in de steek laat. Ze wil wonen in de verzorgingsafdeling voor bejaarde nonnen van de congregatie.“

Na haar verbanning heeft de ex-non geleefd van de financiële middelen van haar inmiddels overleden moeder, „die haar financieel erg goed heeft achtergelaten“. Daardoor kon zij haar leven als vrijwilliger volledig wijden aan parochiewerk in haar dorpje Wier, ten noorden van Leeuwarden. „Het doet haar héél erg zeer dat ze dat ze nu moet procederen tegen haar eigen kerk.“

Eerdere pogingen van twee advocaten om de zaak juridisch te bevechten bleven steken op het formele besluit van Alfrink om de non te verbannen. Haarsma: „Die advocaten lieten zich

■ De verstoten zuster Leontia houdt vast aan haar gelofte. Ze wil wonen in de verzorgingsafdeling voor bejaarde nonnen van de congregatie Zusters van Sint-Jozef in Amersfoort.

FOTO: DE TELEGRAAF

met en kluitje het riet insteken, maar ze hebben zich nooit vertzet tegen de belachelijke reden voor haar gedwongen vertrek.“

„Ik kan me écht niet voorstellen dat een ruzie over autogebruik de wáre reden is voor haar vertrek. Maar de bisdomjuristen en de kloosterleiding zeggen dat ze niet te handhaven was als non, maar wat dat precies inhield kunnen en willen ze niet zeggen. Ze wilden letterlijk 'geen handreiking' doen, zo werd ons keihard te verstaan gegeven. Dat druist in de barmhartigheid en de

naastenteliefde die de kerk zelf predikt. Ze krijgt levenslang, alsof ze een zware crimineel is.“

Loek Sinselmeyer, woordvoerder van het bisdom Utrecht, stelt dat het „een interne aangelegenheid“ is, waarop hij niet uitgebreid wil reageren „ook vanwege de privacy van de vrouw“. Hij denkt echter wel dat de zaak inmiddels is verjaard. „Waarom moet iemand er 36 jaar over nadenken om een kort geding te beginnen? Dat is vreemd.“ Het bestuur van de congregatie weigert commentaar.